

стари инвалиде съ дълги коси и съ триъголни шапки. Тие бѣха нарѣдени въ «фронтъ». Отпреди имъ стоѣше командантинѣтъ, старецъ веселъ и високъ на бой, съ калпакъ и съ китайски халатъ. Като ни видѣ, той дойде до насъ, каза мене нѣколко привѣтливи думи и захвана изново да командува. Ние са бѣхме запрѣле да глѣдаме учението; но командантинѣтъ ни помоли да идемъ при Василиса Егоровна, като ни са обѣща, че подиръ насъ ще да дойде и той самъ. «А тука, додаде той, нѣма какво да глѣдате.»

Василиса Егоровна ни прие съжвѣтъ просто и сърдечно, и отнесе са камъ мене така, чегато е била цѣлъ вѣкъ моя познайница. Инвалидѣтъ и Палашка приготовиха трапезата. «А за какво ли мой Иванъ Кузмицъ закъсиѣ днеска така много! каза командантшата. — Палашке, повикай господаринѣтъ си да обѣдваме. А дѣ ли е Маша?» Въ това време въ стаята влѣзе една дѣвойка отъ 18 години, съ валчесто лице, съ червенички бузици и съ свѣтло-руса коса, която бѣше гладко срѣшена жѣди ушите ѝ. А тие уши така и горѣха у нея! За пжрвъ пѣтъ тая дѣвойка ми са хареса твърде малко. Азъ глѣдахъ на нея съ предубѣждение: Швабринъ ми описа Маша, капетанската дѣщеря, за съжвршенна глупачка. Мария Ивановна сѣдна въ жголѣтъ и захвана да шие. Въ това време подадоха чорбата. Василиса Егоровна, като не виждаше мѣжѣтъ си, испроводи втори пѣтъ Палашка да го вика. «Кажи на господаринѣтъ си, че гостите го чѣкатъ и че чорбата ще да истине. Хвала богу, учението нѣма да побѣгне! Ще намѣри време да са навика.» Капетанинѣтъ са появи скоро, придруженъ отъ едноокиятъ старецъ.

— Що е това, мой старче? каза жената му. — Ъстието одавна вече е донесено, а тебе нѣма кой да накани!